

allerede nu $4\frac{1}{2}$ Kr., tror jeg, medens Prisen i Provins-Købstederne, i Smaaer, ser 3 à $3\frac{1}{2}$ Kr. Hvis det ærede Medlem tror, at vi skulle vige tilbage for Udgiften til, at Magistraten og Borgerrepræsentationen skulde forhøje Gaspriserne igen til 5 à $5\frac{1}{2}$ Kr., saa tager han virkelig fejl; det er ikke den Slags Udgifter, som afficere os.

Jeg kan kun for mit Vedkommende sige, at jeg tror ikke, at der er nogen Grund til ekstraordinært at forhøje os med denne lille Lov, som ser saa uskyldig ud. Der rejser sig af sig selv store Spørgsmaal — det er ikke mig, der rejser dem; men de komme ganske naturlig af sig selv. Loven forudsætter Forstaaelse med Hensyn til Stattegrundlaget for den store københavnske Kommune, og der rejses ogsaa Spørgsmaal med Hensyn til den Repræsentation, som København skal have. Jeg siger, at jeg og mine Venner ere fuldstændig villige til at forhandle og underhandle om disse Spørgsmaal; vi anse det endogsaa for heldigt, om man kom ind derpaa. Jeg ser oven i Bøbet, at der i det andet Ting er fremkommet Lovforslag om den mellemkommunale Betsatning, et Spørgsmaal, som jo ogsaa det Udvalg, der var nedsat her i Fjor, med stor Styrke rettede Opfordring til Ministeren om at komme frem med, og hvorom den ærede Minister ogsaa har svaret, at det var et Spørgsmaal, som laa ham meget paa Sinde. Altsaa der kommer andre store Spørgsmaal til, der nødvendig maa afgøres, og som vi ikke kunne blive ved at lade staa hen, nemlig alle disse mellemkommunale Spørgsmaal, disse Spørgsmaal om Aktieselskabers Betsatning o. s. v. Lad os nu, da der altsaa er Tale om Betsatningen i den største Kommune her i Landet, tage lidt afslidig paa det, og ikke tage en enkelt Paragraf af Indkomstskatteloven, som de Herrer ville have, at man skulde gøre, medens Kommunalbestyrelse og Magistraten tidligere har sagt, at det gaar ikke an, man kan ikke tage en enkelt Paragraf ud for sig. Naar det kommer til en almindelig Forhandling skal der, det er jeg vis paa, fra mig og mine Meningsfæller blive vist den allerstørste Imsædksomhed, og jeg haaber, at man kan komme til et til alle Sider tilfredsstillende Resultat.

Indenrigsministeren (Singerslev):

Der er ingen Grund til at rejse mange og store Spørgsmaal i Anledning af dette Lovforslag, i alt Fald ikke efter min Mening. Lovforslaget turde være betimeligt i og for sig, bortset fra, om der i Djeblilket er nogen stor og væsentlig Trang for Københavns Kommune til at benytte det. For at forstaa

dette, maa man sammenligne Reglerne for Paaligningen af Skat i København med de Regler, som gælde for Paaligning i de øvrige Dele af Landet, og man maa da erindre, at for København gælder Lov af 19de Februar 1861, for Landdistrikterne Loven af 6te Juli 1867 og for Købstæderne af 26de Maj 1868. De to senere Love indeholde andre Principper end Loven for København. Det vil sige: i 1867 og 68 var man bleven opmærksom paa, at man ikke burde binde de kommunale Bestyrelser paa en saadan Maade, som man gjorde ved Lov 1861, i det man bestemte: saa og saa store Procenter maa der paalignes. Og hvad gjorde man da? I Landkommunalloven har man for Sognekommunernes Vedkommende været meget liberal, thi man bestemte, at Sognekommunerne maa ligne indtil en Halvdel over Gennemsnittet af de i de sidste 3 Aar paalignede Beløb uden Amtsrådets Samtykke. I Købstæderne har man en Betingelse svarende til den her foreslaede, og det samme er Tilfældet for Amtskommunernes Vedkommende. Altsaa lige overfor Sognekommunerne, de mindste Kommuner i Landet, som staa under Amtsrådets Tilsyn, har man stillet sig liberal, dem har man givet den største kommunale Frihed, de have den største Bøjselse til at ligne frit. For Amtsrådene og Købstæderne gælde ogsaa bestemte Regler, saaledes som jeg nylig har nævnt, og det, som her foreslaas, er, at København som Kommune tilsikres samme kommunale Ret til at beskaffe, samme Frihed til at beskaffe, som alle Landets øvrige Kommuner have, det er et i og for sig saa rimeligt Forslag, at selv om der ikke absolut er Trang til det i Djeblilket, maa jeg paastaa, at det er ikke mere end rimeligt, at Københavns Kommune bliver stillet under samme Vilkaar med Hensyn til Paaligning af Indkomstskat og personlig Skat som Landets øvrige Kommuner. Altsaa det er et Synspunkt, som der er al Grund til at anlægge, og som den sidste ærede Taler (Det. Hansen) kunde have meget godt af at lægge sig paa Hjerte, for det ærede Medlem taler i en helt anden Tone overfor disse Betsatningsforhold i København, end han vilde gøre, hvis der var Tale om en Sognekommune eller anden Kommune. Saa siger det ærede Medlem, at der skal være et vist Forhold mellem Gjendomsstat, Grund- og Areal-Stat og personlig Stat. Det er en af Dyderne ved Københavns Betsatning, saaledes som den er ordnet, at den ligner temmelig betydelige Beløb paa Gjendomme. Naar man ser hen til Areal-, Grund- og Brolægnings-Stat, udgjorde den i 1880: 2,222,805 Kroner, medens Indkomstskatten beløb sig til 1,515,567